

Tinc por!

La petita marieta té molta por de la foscor i dels sorolls. No li agrada gens quedar-se a les fosques, ni passejar-se pel bosc de nit. Quan es fa fosc, sempre busca una excusa per no sortir de casa, i si ho fa demana a algú que l'acompanyi.

A vegades l'escarabat Bernat se'n riu, i aprofita qualsevol descuit per espantar-la. S'amaga darrere les pedres silenciosament, i quan passa la marieta comença a udolar fent veure que és un llop:

—Aúúúú, aúúúú!

Tan bon punt sent els udols, a la marieta el cor li comença a bategar com el motor d'un tractor: taf-taf, taf-taf!, la suor li humiteja el front i les cames li fan figa. Vol córrer però no pot, perquè les cames no li responen i el cos li tremola com una fulla sota la tramuntana. Vol cridar, però la veu no li surt, només emet un soroll sord amb la gola.

—Marieta, ets una poruga! Soc jo, l'escarabat!

I en Bernat riu a cor què vols, i en canvi a la marieta se li tornen les galtes vermelles de la ràbia que li fan les bromes de l'escarabat. Està molt enfada i l'escridassa fins que en Bernat deixa de riure i li demana perdó.

—Perdona'm marieta, no ho tornaré a fer més. De debò!

Perdó

Tinc por!

Però la marieta ja sap que és una mentida i que qualsevol altre dia, quan menys s'ho esperi, hi tornarà. L'escarabat Bernat és un bromista i sempre es fa el valent, tothom ho sap. Diu que ell no té por de res, ni de ningú, ni dels llops, ni dels sorolls, ni de la foscor.

—Bernat, si em tornes a espantar no et perdonaré més, i hauràs de buscar una altra marieta que sigui la teva amiga. Ja saps que això em molesta, i que no m'agrada gens.

El que no sap la marieta és que en Bernat no és tan valent com sembla.

Mentre l'escarabat, cofoi, explica a tots els amics la broma que ha fet a la Mireia, el cel s'enfosqueix i queda negre com una gola del llop. En un tres i no res es posa a ploure a bots i barrals, i llamp il·lumina el cel i un fort tro travessa el bosc.

Tots s'afanyen a amagar-se sota les fulles; tots menys en Bernat, que es queda quiet, sense poder-se moure. El cor li comença a bategar com el motor d'un tractor: taf-taf, taf-taf!, la suor li humiteja el front i les cames li fan figa. Vol córrer però no pot, perquè les cames no li responen i el cos li tremola com una fulla sota la tramuntana. Vol cridar, però la veu no li surt, només emet un soroll sord amb la gola.

La marieta, la Duna i l'abella no dubten ni un segon. Corren cap a en Bernat, l'abracen ben fort i el tapen amb una fulla que li fa de paraigua.

Quan s'acaba la tempesta en Bernat, avergonyit, demana perdó a tots els amics, però sobretot a la marieta.

—Em sap greu, mai més no tornaré a fer bromes pesades!

—No pateixis, Bernat, tots en tenim de pors.

I li fa una abraçada de color lila.

Judit Esquís

El monstre atrapapors

Perdó
Tinc por!

PROPOSTA DIDÀCTICA

- Fem un forat a la capsa de cartró com si fos una bústia, de manera que ens permeti introduir-hi missatges. Pintem la capsa amb pintura i just al voltant del forat hi dibuixem unes dents com si fos la boca d'un monstre. Per acabar hi enganxem els ulls. Demanarem als infants que expressin les seves pors i que les escriguin o les dibuixin en un full de paper que hauran d'introduir a dins de la capsa.
- Un cop acabada l'activitat, i sense que els infants ho vegin, la mestra farà desaparèixer les pors que han escrit els nens i les nenes, i deixarà a dins de la capsa algun objecte o missatge inspirador. El **monstre atrapapors** s'haurà menjat totes les seves pors!
- Acabem l'activitat amb la cançó: «No tinc por de res».
(https://www.youtube.com/watch?v=xgS_uWVMfWY)

Material: Una capsa de cartró amb tapa, dos ulls mòbils i pintures.